
MAEȘTRI AI
ANTICIPAȚIEI
ITALIENE
397
cpsfinfo

397

MAEŞTRI AI ANTICIPAŢIEI ITALIENE:

LINO ALDANI:

„Science-fiction-ul în Italia"

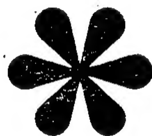
SANDRO SANDRELLI:

„Liliacul şi directorul"
„Pădurea întunecată"
„Polipul muzicant"

PIERO PROSPERI:

„Planeta tăcerii"

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta și desenele interioare:
AUREL BUICULESCU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE“
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
1 iunie 1971

LINO ALDANI

*Science-fiction-ul în Italia**

...A analiza motivele care au făcut ca, după un neașteptat început în Europa, literatura științifico-fantastică să fie transplantată solid în America este un lucru care ne-ar îndepărta de subiect. Rămîne faptul indiscutabil că în deceniul 1930—1940, cînd în Statele Unite literatura științifico-fantastică, luînd ca model motivele cele mai discutabile din proza lui Wells, făcea furori, aici, în Italia, era aproape necunoscută. Urme neînsemnate au lăsat tentativele lui **Giorgio Cicogna,** un inginer venețian, mort la 33 de ani, sfîrtecat de explozia motorului său cu rachetă, conceput pentru zboruri ultrastratosferice. Povestirile sale, încă de prin 1930, se axau pe sciziunea atomului, pe alte teorii științifice indiscutabile și pe nenumărate elemente de fantezie. Un excelent roman de anticipație, datorat penei lui **Giorgio Scerbanenco,** apare în fascicule, într-un săptămînal pentru copii, în jurul anului 1938. Intriga romanului era simplă, dar bine închegată, bogată în elemente fantastice și dezvoltată într-o ordine logică și coerentă.

E vorba, în orice caz, de autori izolați, cazuri sporadice, în comparație cu mulțimea americanilor care au popularizat particulele atomului și monștrii cu ochi de insectă. Trebuie să recunoaștem însă că prima lovitură de berbec împotriva rezistenței publicului nostru la un gen gustat de milioane de cititori străini a dat-o romanul foileton.

Emilio Salgari, care pe atunci îi captivase pe cei foarte tineri, e dat uitării. Și din Jules Verne, care încă rezista, unii încep să prefere „Călătoriei de la Pămînt la Lună" pe „Mihail Strogoff". Romanul foileton a fost atunci cel care a retrezit în Italia interesul pentru literatura științifico-fantastică. Și, chiar și după războiul mondial, cînd o activitate editorială bine organizată ar fi găsit ecou în publicul italian, tot romanul foileton — nedemnul foileton — a fost singura ocazie de apropiere de un gen care, între timp, în America se elibera în mare măsură de naivitate și de rămășițele monstruoase, pentru a furniza, depășind experiența lui Leinster și a lui Taine, a lui Del Rey și Heinlein, Kornbluth și Bixby, încercările foarte reușite ale lui Asimov, Simak, Brown și Bradbury.

Dar noi ? Noi stăteam în așteptare. Începutul l-a făcut —

---

* Din volumul *La Fantascienza*, Editura „La Tribuna", Piacenza, 1962.

dacă nu ne înșelăm — periodicul „ALI", care în 1950, anexînd subiectelor strict aeronautice o secțiune despre rachete, a găzduit, din cînd în cînd, cîte o povestire de anticipație.

Dar prima tentativă serioasă de a răspîndi literatura științifico-fantastică în Italia a fost aceea a lui **Lionello Torossi**, care, în aprilie 1952, a dat viață unei colecții „Scienza Fantastica", de-a lungul căreia cititorii italieni au avut primele contacte adevărate cu literatura anglo-americană. Șase luni mai tîrziu, editorul Mondadori cucerea piața cu „Romanzi di Urania" („Romanele Uraniei"), menținînd un monopol care s-a destrămat abia acum trei sau patru ani, cînd au apărut alte reviste specializate.

Firește, fiind vorba de un gen atît de neobișnuit pentru noi, era inevitabil ca, la început, partea rezervată nouă să fie cea de consumatori. Dar — trebuie s-o recunoaștem — în scurt timp, autorii italieni au apărut precum ciupercile. Deja în 1952 Lionello Torossi găzduia, în frumoasa și efemera sa revistă, povestiri de autori italieni, curajos puși alături de cei străini. Apoi Mondadori i-a acceptat în colecția sa pe **Emilio Walesko, Franco Enna, N.H. Laurentix** și **L.R. Johannis**, acesta din urmă autor apreciat și în străinătate. În aceeași perioadă — 1954 —, ziaristul **Franco Bandini**, care își demonstrase calitățile de popularizator științific în coloanele ziarului „Corriere della Sera", publica la E.U.B. din Milano două lungi romane de bună factură.

Era în general o producție bună și uneori foarte bună pe plan calitativ, dar încă prea scăzută în ce privește cantitatea pentru a se putea vorbi de o producție italiană, care avea să se prezinte trei sau patru ani mai tîrziu cu acea regularitate și răspîndire recunoscută, azi, de cei mai mulți...

In toamna anului 1957, „Oltre il Cielo" („Dincolo de cer") a deschis cu îndrăzneală porțile autorilor italieni, primind debutanți și nume deja afirmate, printre care **Massimo Zeno** și **L.R. Johannis.** La cîteva luni după asta, editorul Ponzoni, odată cu „Romanele Cosmosului", propunea publicului numeroși autori italieni, care în scurtă vreme au izbutit să rezerve pentru ei cincizeci la sută din producție. Tînăra revistă „Galassia", soră a celebrei „Galaxy" americană, a acceptat, recent, să satisfacă o dorință peste care autorii noștri au trebuit mereu să treacă: aceea de a apărea sub adevăratul lor nume sau sub un pseudonim italian.

O laudă necondiționată se cuvine precursorilor noștri, de la Massimo Zeno și Mario Walesko la Franco Enna, de la N.H. Laurentix, autor al neuitatei „Rezonanță cosmică", la L.R. Johannis, magul literaturii științifico-fantastice situate în trecut, un autor poate cam rece și prea pasionat de amănunte, dar apreciat de numeroși cititori.

Robert Rainbell (Roberta Rambelli), John Bree, N.L. Janda și **Julian Berry** sînt astăzi numele cele mai cunoscute. Foarte cunoscuți sînt și **Samy Fayad, Audie Barr, Ulisse Westmore, P.D. Four, Albert Woodrod, G. Newman, Cesare Falessi, Ivo Prandin, Pi Erre, Gian Luigi Gonano, Giovanna Cecchini, Sandro Sandrelli, Bianca Nulli, Franco D'Alessio** și **Ugo Malaguti.** Firește, nu putem trece sub tăcere numele lui **Luigi Berto, Mario Stollo, Vicro, Jean**

Lock, Manrico Viti, Dario Armani și **Toti Celona.**

Dintre cei care de curînd au contribuit la sporirea producției italiene semnalăm pe **Claudio Marin, Giorgio Venturi, Luis Piazzano, Piero Prosperi, Giancarlo Teppati, Antonio Jacona, G. Staffilano, Gianfranco De Turris, Alcide Montanari** și **Enzo L. Montanari.**

O mențiune specială merită **Maurizio Viano, L. J. Maurizius** și **Andrea Canal**, chiar dacă producția lor, din punct de vedere cantitativ, e încă limitată.

Primul, stăpîn al unei narațiuni armonioase, bogată în imagini, care dezvăluie studiul atent al lui Lorca, zăbovește cu plăcere în descrierile unor situații kafkiene. Proza lui L.J. Maurizius este, dimpotrivă, agresivă, taci-tiană, un adevărat tăvălug, neîngăduind cititorului nici un moment de respiro. Scriitor energic, de o tehnică foarte îndrăzneață, L.J. Maurizius își elaborează povestirile în jurul unei scheme de obicei complexe, de o înțelegere nu întotdeauna imediată. Andrea Canal, poet și erudit, e înclinat spre o știință-ficțiune cu manifeste tendințe filozofice. Recenta sa „Difficoltà per la critica", o povestire care la prima vedere ar părea o nouă versiune după „Morniel Mathaway" a lui W. Tenn, reprezintă în realitate o elegantă denunțare, dar pentru aceasta nu mai puțin eficace, a unor culise, din păcate, frecvente în lumea artelor și a literelor. În esență, o povestire mult mai caustică decît aceea, faimoasă, a celebrului american. Forța lui Canal se dezvăluie în întregime în jocul subtil și deconcertant al unei perspective care, la început, poate părea gratuită și abstractă, pentru a descoperi, la un examen mai atent, o strînsă legătură cu realul, precisă și meticuloasă. De exemplu, cartea de poezie despre care vorbește în povestirea sa, o sută de pagini albe cu elocventul titlu „Silenzi", nu era numai o găselniță spirituală a autorului. În zilele noastre s-a întîmplat ceva asemănător. Ajunge să ne gîndim la faimosul concert executat, acum cîțiva ani, pe o claviatură mută, în fața unui public care a aplaudat călduros nouăzeci de minute de tăcere absolută.

În „Xehn, l'irreale", roman pe care A. Canal îl pregătește, se poate regăsi atmosfera magică și absurdă cu care Borges înconjură deconcertanta sa „Biblioteca din Babel". Un roman dificil și neobișnuit, plin de considerații matematice și filozofice, care nu vor putea să nu intereseze cititorul mai exigent.

O știință-ficțiune de nuanță arheologică este aceea oferită de **Ugo Malaguti,** decis se pare să urmeze drumul bătut de L.R. Johannis și de mulți alți autori. Dar filonul atins aici nu este acela, exploatat acum, axat pe Atlantida, Mu, sau ipotetica planetă explodată între Marte și Jupiter. Malaguti preferă să reconstituie cele mai ascunse mistere ale trecutului, legendele peruviene și americane în general, miturile orientale și legendele eroice nordice. Interesant și original este romanul său „La città segreta" („Cetatea ascunsă"), una dintre primele sale lucrări, chiar dacă încă necizelată ca stil și de o oarecare afectare naivă. Recentele sale lucrări mărturisesc enormele progrese obținute de acest foarte tînăr autor, care promite.

Un autor demn de remarcat este **John Bree (Norman Shave, F.R. Tarrobie).** Mai mult decît în romane, calitățile lui narative se reliefează în povestiri, toate axate pe motivul izolării și al incomunicabilității poetice.

Foarte bune și romanele lui **P.D. Four** „Agonia della Terra" și cel a lui **Albert Woodrod** „Le centrali di Krontal", două lucrări superioare celei mai calificate producții străine.

Julian Berry își exprimă universul fantastic într-o proză robustă, adesea fluidă și ritmică, aproape muzicală. Romanul său „Iperbole infinita", roman de cea mai bună factură, a obținut un meritat succes la publicul italian. **Cesare Falessi (Lorenzo Tibaldi, Ivo Ferrarini** etc.) este unul dintre primii autori care au avut curajul să semneze cu propriul lor nume sau cu pseudonim italian. Demnă de remarcat a sa „La trappola dal cielo" („Capcana cerului"), apărută în primul număr din „Oltre il Cielo", frumoasa și apreciata revistă pe care, de patru ani, acesta o conduce cu competență și pasiune.

Roberta Rambelli e un vulcan. Sub diverse pseudonime **(Robert Rainbell, John Rainbell, Rocky Docson, Junk Hanover, Joe Karpati)** a publicat, în mai puțin de doi ani, o duzină de romane și numeroase povestiri. Este autoarea italiană cea mai plină de vervă, cea mai îndrăzneață în prezentarea lumii viitoare, cea mai promptă în a uza de toate culorile paletei științifico-fantastice. Foarte interesante sînt ale sale „Nove storie per nove pianeti" („Nouă povestiri pentru nouă planete"), care au reînnoit succesul de public și de critică obținut cu primul său roman, „I creatori di mostri". Stilul ei este curgător, strălucitor, uneori violent și sonor ca iureșul unei bătălii...

Un autor care, uneori, pare să intenționeze a-i bate pe americani pe propriul lor teren, adică pe planul suspense-ului și al loviturii de scenă, este **N.L. Janda,** considerat cel mai puternic și cel mai obstinat dintre povestitorii italieni de știință-ficțiune. Dacă în „Morte d'un agente secreto", bogat în accente sartriene, suspense-ul derivă din reprezentarea oribilului, asupra căruia autorul întîrzie cu o grijă obsedantă pentru amănuntele realiste, în „La luna delle venti braccia" („Luna cu douăzeci de brațe"), el izvorăște, pe deplin justificat, din împrejurările excepționale care frînează acțiunea povestirii. Janda a fost comparat cu Matheson. Stilul său, e adevărat, are unele puncte de contact cu acela al ilustrului american, vezi construcția perioadei — întotdeauna schematică și esențială —, economia și folosirea adjectivelor și, mai ales, spontaneitatea incisivei tonalități a dezbaterii. Totuși, lăsînd la o parte asprimea unor nuanțe dramatice, asemănările cu Matheson sfîrșesc aici, se reduc deci la vagi aspecte generale. Dacă ar trebui să cercetăm paralelele sau derivațiile fără a ieși din sfera științifico-fantastică, o apropiere de Bradbury ni s-ar părea mai oportună, dacă nu pentru altceva măcar pentru anumite mlădieri poetice și pentru luxul de imagini evocative pe

care Janda le construiește cu iscusință și le face să explodeze la momentul potrivit, cu precizia mecanismelor de ceasornic. Narator autentic, se plimbă printr-o gamă foarte bogată de tonuri și accente, de la povestirea satirică („Dove sono vostri Kumar ?", „Unde sînt Kumarii voștri ?") la cea suprarealistă („Canis Sapiens"), de la cea dramatică („Il Kraken") la cea umoristică („Pesci-gatto per Venere", „Peștii-pisici pentru Venus"), de la povestirea de pură mișcare („Un treno chiamato evasione") la lupta psihologică („XXII Secolo"). Admirabilă, povestea lui „Spazio amoro", preluare a unui motiv de Conrad, pură anticipație în chiar sînul literaturii de anticipație. Nu degeaba cineva a definit această povestire drept o profesiune de credință într-o științăficțiune reînnoită, un fel de manifest în care se exprimă necesitatea rupturii cu schemele uzuale...

Nu e cazul, desigur, să vorbim de o școală ; cea mai mare parte dintre autorii noștri continuă să imite modelele străine, și aceasta nu pentru că personajele s-ar chema Fred sau John, ci din pricina temelor și a modului de a le rezolva.

Totuși elementele care deosebesc literatura italiană de cea de peste ocean nu sînt puține. Ba, mai mult, o mai mare claritate de expresie, forma — aproape întotdeauna mai îngrijită —, echilibrul, complexitatea, întotdeauna argumentată, acolo unde cea oferită de americani se prezintă adesea întortocheată și gratuită. În sfîrșit, o mai mare apropiere de realitate, dacă nu din punct de vedere științific, cel puțin din punct de vedere uman.

Poate că lipsește, la vreunul dintre ai noștri, o anumită tehnică, poate lipsește capacitatea de a menține povestirea în necesara atmosferă de tensiune și atîtea alte lucruri care se cîștigă cu timpul. Dar trebuie recunoscut, fără îndoială, că autorii italieni au încercat, încă de la început, o reprezentare a condiției umane, mai concretă, mai adevărată, mai convingătoare.

Se observă, la povestirile noastre, ambiția de a merge dincolo de ceea ce poate fi descoperire tehnologică sau ingeniozitate a situațiilor, încercarea, mai mult sau mai puțin conștientă, de a reprezenta omul, unicul subiect care poate fi povestit literar.

Cel care, nemulțumit de actuala producție străină scăzută, ar vrea să se întoarcă în timp, să citească după zece ani primele romane traduse în Italia, ar suferi o mare deziluzie. Ele vor părea încă și mai slabe și mai banale decît cele recente, lipsite acum de acea magică atmosferă care, odinioară, le făcea fascinante. Miracolele nu se repetă. Din moment ce faptul extraordinar sau excepțional pe care-l descrie știința-ficțiune a devenit normal și convențional literar, acea elementară psihologie care înainte trecea neobservată, cînd nu era reîntinerită și pusă în valoare, azi pare să exprime rușinea sărăciei sale.

Spațiul și viitorul, coborîte acum la materie convențională,

rămîn lipsite de semnificație dacă se face abstracție de condiția umană. De aceea, publicul mai sensibil observă deja o anumită oboseală la autorii de peste ocean, de obicei destul de departe de asemenea preocupări și care, din comoditate, rămîn legați, cu încăpățînare, de formule uzate. Zece ani de literatură științifico-fantastică au fost suficienți pentru a produce o avalanșă care, cel puțin la noi, nu se mai poate susține prin prezentarea unor descoperiri din ce în ce mai ingenioase, adesea obscure și de neimaginat. De la acest pas, știința-ficțiune s-ar sfîrși într-un joc de artificii steril.

De aici, necesitatea reluării temelor, împrospătarea lor în apele etern limpezi ale vieții interioare pentru găsirea adevăratelor motive ce-l determină pe omul cosmic să-și riște viața pe calea înstrăinării, pentru căutarea a ceea ce poate fi remediu, fie și indirect, într-o lume plină de neliniștea pe care o suscită cucerirea spațiului și a viitorului.

Unii vor gîndi, poate, că masa cititorilor preferă încă povestiri mai „calde", mai imediate, ceva care să se întoarcă la canoanele literaturii populare. Noi credem că nu. În Italia, cine citește literatură științifico-fantastică nu-și limitează numai la aceasta lecturile. Publicul nostru, mult mai dezghețat decît s-ar putea crede, reclamă necesitatea unei literaturi mai gîndite, filtrată de diverse experiențe literare. În posibilitatea de a îndeplini cerințele cititorilor noștri, credem că autorii italieni nu sînt mai prejos decît alții.

SANDRO SANDRELLI

Născut la Veneția în 20 iulie 1926. L-a preocupat întotdeauna literatura științifico-fantastică. La țară, la unchiul său, a găsit colecția completă a romanelor lui Jules Verne, pe care a început să le citească încă de la șase ani. Apoi a citit cu aviditate operele altor autori, ca Emilio Salgari și Luigi Motta. L-a interesat întotdeauna știința, mai ales astronomia, fizica și chimia, probabil datorită unei tradiții în familie (este strănepotul lui Antonio Pacinotti, unul dintre inventatorii dinamului). A studiat la Universitatea din Padova, deși întîmpinînd greutăți (era înainte de război, apoi, în anii de după 1945 cea mai mare parte a laboratoarelor și institutelor fuseseră distruse de bombardamente), devenind licențiat în chimie industrială. Dar și-a dat seama destul de repede că adevărata înclinație o avea spre scris.

Încă din 1949 a început să colaboreze la „Il Gazzettino", cel mai mare ziar din Veneția, și, după obținerea licenței, a ales profesiunea de ziarist. Azi își continuă activitatea pe plan profesional, mai ales ca redactor științific.

In „anii 50" a început să cunoască mulți alți autori — Aldous Huxley, Karel Čapek, George Orwell, Franz Werfel ; erau anii în care, în Italia, apăreau primele colecții specializate de știință-ficțiune. S-a decis, atunci, să scrie și el cîteva povestiri. In acest timp, și alți autori italieni se făceau cunoscuți în Italia, chiar dacă trecînd prin mari dificultăți.

In 1962, Sandro Sandrelli publica prima sa antologie, I ritorni di Cameron Mac Clure, *şi cîteva luni mai tîrziu iniţia seria de antologii, cu alţi autori italieni, „Interplanet" (ajunsă azi la numărul 7). O altă carte, în întregime cu povestirile lui, apare în 1963 :* Caino dello Spazio. *In acelaşi timp, Sandro Sandrelli figura şi în străinătate cu cîteva povestiri publicate într-o antologie de ştiinţă-ficţiune italiană, în grija revistei „Fiction" din Paris. Două povestiri,* Il polipo musicante *şi* Il pipistrello e il direttore *au fost transformate în piese radiofonice şi transmise de Radiodifiziunea franceză. Prima a făcut înconjurul lumii, difuzată de toate posturile de radio de limbă franceză, de la Caienne pînă în Guyana, în Gabon şi Ciad, de la Alger la Bruxelles, pînă în insula Reunion.*

Alte povestiri ale lui Sandro Sandrelli au fost publicate în două antologii în limba rusă, sub îngrijirea lui Lev Verşinin, la Moscova. Timp de trei ani, printre altele, S. Sandrelli a condus, tot pentru „Il Gazzettino", la Veneţia, o pagină săptămînală intitulată „Ştiinţă şi ştiinţă-ficţiune", în care a publicat numeroase povestiri italiene şi străine. In aceşti ultimi ani, Sandrelli nu s-a putut dedica, atît cît ar fi dorit, literaturii ştiinţifico-fantastice.

A trebuit chiar să suspende publicarea unui fanzin personal, Interplot, *pentru că a scris trei cărţi de natură ştiinţifică asupra cuceririi spaţiului şi a dezvoltării energiei nucleare. Este întotdeauna prezent însă la Festivalul din Triest încă din primul an. Şi este veşnic disponibil — cu articole, prezentări, traduceri — la toate iniţiativele care pot contribui la o solidă dezvoltare a literaturii ştiinţifico-fantastice în Italia şi în Europa.*

Liliacul şi directorul

Cu toată ostentaţia tăbliţei de pe uşă : „Nu se intră fără a fi anunţat", individul înalt şi cu ochelari negri intră în biroul directorului. Acesta ridică brusc capul din maldărul de corecturi pe care le citea, fixă intrusul cu o indignare crescîndă, apoi exclamă enervat :

— Cine v-a îngăduit să intraţi fără să fiţi anunţat ?

Intrusul trebuie să fi avut obrazul cam gros, din moment ce, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, trase un scaun şi se instală cu vizibilă satisfacţie. Apoi îl privi ţintă pe directorul „Astraliei", revistă lunară de povestiri ştiinţifico-fantastice. Pare imposibil ca un om cu ochelari negri să poată fixa cu intensitate o altă persoană, dar el aşa făcu şi directorul „Astraliei" se simţi parcă străpuns de două lame înroşite. Teribil de stînjenit, se agită pe fotoliul directorial şi încercă să întindă mîna spre buton.

— Eu, în locul dv., n-aş suna, spuse intrusul. În orice caz, încercaţi. Nu va veni nimeni.

„E nebun" — gîndi neliniştit directorul. Obişnuit să citească cele mai înfricoşătoare aventuri, trimise în trei exemplare de colaboratorii săi, nu-şi imaginase vreodată că va trebui să trăiască el însuşi una. Sună, totuşi, impacientat, de mai multe ori, dar, aşa cum prevăzuse intrusul, nimeni nu răspunse. Ţintuit de teamă, rămase nemişcat pe fotoliu, aşteptînd

ca vizitatorul să scoată un pistol încărcat sau cel puţin un pumnal ascuţit.

— Ar trebui să vă spun numele meu, zise acesta. Ne cunoaştem foarte bine, dar nu ne-am văzut niciodată. Mă numesc Roderick Aloisius Compak !

„Roderick Aloisius Compak" ! Acest nume era familiar directorului „Astraliei".

Dintr-o dată, în minte i se făcu lumină :

— Desigur, Roderick Aloisius Compak, specialistul nostru în povestiri despre Lună !... Şi un surîs de uşurare se contură pe figura directorului : Da, ce plăcere să vă văd !... Ce mai faceţi ?... Şi aproape schiţă gestul de a-i întinde mîna.

Compak rămase nemişcat şi-i aruncă prin ochelarii negri o privire atît de rece încît directorul se simţi parcă îmbrîncit şi, palid, fără suflare, căzu pe fotoliu.

Vocea lui Compak se auzi din nou, şi în ea răsunau tonuri de nedescris :

— A trecut o lună de cînd nuvela mea „Parohia Satanei" a cîştigat concursul dv. de zece mii de dolari, spuse, şi o uşoară vibraţie îi strîmbă colţul gurii, o gură ciudată, cu două buze însîngerate. Şi încă n-am primit mandatul dv.

— Eh, da, bolborosi directorul. Ce altceva ar fi putut spune ? Era adevărat.

— Trebuie să vă fac o mărturisire în legătură cu povestirile mele despre Lună, spuse Roderick Aloisius Compak. Nu e vorba de opere de fantezie...

— Nu sînt opere de fantezie ? întrebă directorul, repetînd mecanic. Apoi îşi dădu seama ce însemnau acele cuvinte şi, cu părul măciucă, făcu un salt peste fotoliu. Nu sînt opere de fantezie ? Şi ce sînt atunci ? strigă el.

Intrusul îl ţintui din nou pe fotoliu, cu altă privire de gheaţă. Se ridică încet de pe scaun şi, sub ochii înlemniţi ai directorului, începu să se dezbrace. Nu-i trebui mult. Sub pelerina neagră avea doar o uşoară salopetă brună. Cînd dezbrăcă şi această ultimă haină, directorul scoase o exclamaţie de groază : în faţa lui, în toată înspăimîntătoarea sa apariţie, se înălţa un liliac cu figură omenească ; ochii — două pete cenuşii, acum, fără protecţia ochelarilor negri ; un păr cenuşiu pe tot corpul ; două aripi negre, care, deşi îndoite pe lîngă trup, se ghiceau enorme şi în stare să trezească o repulsie supraomenească. Şi totuşi, lăsînd la o parte aspectul său înspăimîntător, din enormul liliac se desprindea o atmosferă misterioasă, o măreţie supranaturală.

— Adevăratul meu nume nu e Roderick Aloisius Compak, ci Frrxyxxyx. Aşa mă numeau semenii mei, cînd trăiam

încă împreună cu ei, în imensele peşteri din subsolul lunar, prea iubita mea patrie. M-am născut sub ceea ce voi numiţi craterul Copernic şi am trăit mai mult de cinci sute de ani de-ai voştri împreună cu fraţii mei, pînă ce am ajuns la vîrsta majoratului. N-am avut niciodată un caracter bun şi nici unul dintre liliecii de pe Lună nu are cu adevărat un caracter bun. Conducătorii noştri sînt constrînşi în fiecare an să-i exileze pe Terra pe cei mai turbulenţi... Acum cîteva luni m-a ajuns şi pe mine această soartă. Un disc zburător m-a transportat pînă la unul dintre porturile voastre şi m-a lăsat pradă destinului meu. M-am adaptat foarte greu. Am suferit săptămîni întregi de o foame cruntă, sîngele vostru, al oamenilor, e prea dulce pentru mine, nu m-am putut hrăni cu el şi, după primele două tentative eşuate, a trebuit să renunţ. Acum am nevoie de foarte mulţi bani pentru a mă menţine în viaţă cu mîncăruri scumpe şi rare. De aceea m-am decis să scriu la reviste ştiinţifico-fantastice : n-am făcut altceva decît să-mi transcriu amintirile din copilărie. N-a fost de loc greu !

Liliacul îşi desfăcu larg aripile, care ocupară aproape toată încăperea. Rece de sudoare, îngrozit, directorul îl asculta fascinat.

— Am aşteptat o săptămînă cecul de zece mii de dolari ! continuă liliacul. Şi v-am scris, cerîndu-vă explicaţii...

— Dar noi v-am răspuns că..., se bîlbîi directorul.

— Fleacuri. V-am spus că noi, liliecii de pe Lună, sîntem lipsiţi de caracter. Sîntem sîngeroşi şi răzbunători, iar eu, în exilul meu terestru, vă voi demonstra că sînt cel mai rău liliac ce s-a născut vreodată sub craterul Copernic...

— Veţi avea îndată cecul... îndată..., bîigui directorul „Astraliei", agitînd slab un braţ. Privirea oarbă, dar îngheţată a liliacului îl ţintui din nou pe fotoliu. Directorul înclină capul.

— Noi, liliecii, avem o singură armă, dar teribilă pentru voi, oamenii, continuă liliacul Frrxyxxyx. Strigătul nostru !

— Strigăt... cu ultrasunete ? murmură directorul „Astraliei", făcînd nişte ochi înspăimîntaţi şi devenind, dacă s-ar putea spune, şi mai palid. Apoi, cu o sforţare supraomenească, reuşi să se scoale de pe fotoliu şi să sară spre uşă: Uşa era încuiată. Îndurare... ajutor ! strigă el, alunecînd pe podea. Îndurare..., gemu încă o dată şi scoase un sunet ascuţit de durere, prăbuşindu-se, redus la o masă informă.

Drept în picioare, în mijlocul camerei, cu gura pe jumătate deschisă, din care nu ieşea nici un sunet perceput de urechea umană, liliacul emitea un fascicul de ultrasunete de o forţă de necrezut, făcînd vag luminescent aerul din cabinetul directorial. Corpul directorului, învăluit de flux, se zbîrci în

chip înfricoşător, avu o ultimă tresărire, apoi explodă. Toată încăperea părea străbătută de un uragan devastator ; mobilele erau de-a dreptul fărîmiţate, la fel hîrtiile. Podeaua, tavanul

și pereții erau acoperiți de un strat des de pulbere, produs de dezagregarea tencuielii. Ferestrele nu mai aveau geamuri, reduse la un nor impalpabil de atomi.

Poliția n-a putut niciodată să dezlege misterul neobișnuitei morți a directorului „Astraliei“, încuiat într-o cameră cu una dintre ferestrele zgîrie-norului deschisă la cincizeci de metri de sol, absolut fără nici o posibilitate de escaladare sau de coborîre. Secretara, găsită în anticameră, în stare de inconștiență, se dovedi victima unei amnezii complete și nu se mai însănătoși niciodată.

A existat totuși cineva care a avut ceva de spus: un vînzător de ziare afirma că, în umbra serii, văzuse pe cineva sau ceva ieșind în zbor pe fereastră de la etajul al treizecilea și pierzîndu-se pe cer. „Părea un liliac enorm“, spunea băiețașul. Dar era numai un băiețaș; îi traseră o palmă și-l goniră.

Pădurea întunecată

In mijlocul unui nesfîrșit conglomerat globular, despărțită de galaxie de ani-lumină fără număr, întunecata Gympie se rotește în jurul îndepărtatului ei soare, pierdută sub o veșnică și implacabilă mantie de gheață. Aici, în centrul conglomeratului, pe cer izvorăsc stele într-o mulțime amețitoare de culori, mai dese decît picăturile de ploaie dintr-un nor greu, pe fondul de un negru absolut. Totuși, înconjurată de miriade de stele, Gympie se află, din timpuri străvechi, scufundată într-un iad de frig și de moarte.

Acoperită pretutindeni de lignit și de fantasme de lavă pietrificată, sculptate în figuri de coșmar, de dimensiuni titanice, stinse de miliarde de ani, cîmpiile devastate scîrșnesc în murmur de șuierături scurte, sfîșietoare, cînd jocul mareelor negrilor sateliți ai Gympiei face să irumpă izvoarele subterane de metan lichid...

Gympie — invadată de lagune, de mări, de nesfîrșite oceane de heliu și de hidrogen, traversată de o neîntreruptă rețea de uriașe filoane metalifere, brăzdată de neobosite, biciuitoare sarcini electrice, care, volatilizînd rocile, rătăcesc de la o calotă polară la alta, în mijlocul unei cumplite dezordini de distorsiuni gravitaționale și magnetice — străbate, de milioane de ani, spațiul, gemînd și contorsionîndu-se sub chinuitorul clește al for-

țelor cosmice, ca însăși înspăimîntătoare și amenințătoare, oarbă și inexorabilă.

O subțire fîșie strălucitoare se desenă, printre constelațiile imobile, pe cerul Gympiei. Din această fîșie se desprinse alta, și mai subțire, îndepărtîndu-se cu repeziciune. Încă o clipă și un fulger tăcut tăie prima fîșie, un fulger orbitor, deși îndepărtat, martor mut al unei mari tragedii.

Cea de-a doua fîșie luminoasă se curbă pe neașteptate, accelerînd nebunește ; un corp alungit se ivi la extremitatea acesteia, propulsat de o flacără verzuie, într-o vijelioasă explozie de scîntei. Cu un pocnet tăcut, zvîcnind și rotindu-se amețitor, proiectilul plesni o dată, de două ori, de trei ori la suprafața mării, stîrnind uriașe valuri de heliu lichid, fosforescent. Se înălță spasmodic ultima oară și explodă, zdrobindu-se de colțurile unei protuberanțe stîncoase, acoperită de imense blocuri fosile de anhidridă carbonică, dură ca oțelul călit...

Dan Altwig își recăpătă încet-încet cunoștința, dar imediat căzu într-o spaimă cumplită. Era întins între două colțuri de anhidridă carbonică, în întunericul înghețat, plin de stele. O mulțime de gînduri, de sunete, de voci neliniștite, urlînd, dădeau năvală în el. Retrăi scurtele clipe ale fugii precipitate, în nava de salvare, în timp ce astronava se încingea, explodînd pe cerul înalt al Gympiei. Revăzu chipurile învinețite, ochii injectați, gurile deschise larg, cînd pînă și șalupa spațială se prăbușea spre Gympie, într-o catastrofală traiectorie, auzi încă o dată scîrșnetul prelung al cuiraselor, trosniturile succesive pe suprafața lichidă a mării și ultima explozie — de o cosmică vastitate — care distrusese definitiv micul mănunchi de supraviețuitori.

O spaimă mută îl făcu, în sfîrșit, conștient de absurditatea situației sale : era încă viu ! Împotriva a milioane, a miliarde de probabilități contrarii, era încă viu. Încercă, instinctiv, să se ridice, proptindu-se pe coate, dar zadarnic. Recăzu, inert, în costumul lui verde, de tehnician de clasa a doua. Își dădu seama, cu stupoare, că rezervoarele de oxigen nu se defectaseră ; mica supapă îngăduia încă un firicel vital, țăcănind cu al său blip-blip... Termoregulatoarele mai erau în funcțiune ; frigul atroce încă nu pătrundea în costum ; doar jos, în dreapta, spre genunchi, i se păru că simte insinuarea vicleană a unei lame înghețate. Corpul întreg îi era un mănunchi de dureri ; dintr-o dată, acestea deveniră foarte puternice, și Dan, în inumana-i suferință, începu să suspine, de disperare, de groaza fără nume ce-l invada.

Timp îndelungat, costumul său verde tresăltă de urlete de disperare. Apoi stihia, parcă îndurîndu-se de el, se domoli, iar Dan rămase din nou nemișcat, așteptînd ca solitarul, halucinantul său destin să se îndeplinească.

Dan Altwig, tehnician de clasa a doua, era încă aproape un adolescent și astfel părea întotdeauna în fața oricui îl însoțea în călătoriile spațiale, departe, mereu mai departe de planeta-mamă, Terra, pînă la cele mai îndepărtate ținuturi ale Galaxiei. Un băiețandru cu păr blond și ochi albaștri, pe care luminile aștrilor incandescenți nu-i arseseră încă, transformîndu-i în galbenul și roșul ars al ochilor bătrînilor lupi spațiali.

Acum Dan Altwig, spre deosebire de tovarășii lui mai norocoși, pieriți într-o clipă de explozie, trebuia să moară după o lungă și teribilă agonie, iremediabil închis pe solul dur al Gympiei, ale cărei gemete chinuitoare, sub menghinea veșnic schimbătoare și crudă a forțelor cosmice, îi ajungeau la creier prin cască și prin costumul strivit de stînca de gheață.

Lacrimile îi curgeau în voie, fără ca trupul lui sleit să poată face vreo mișcare. Erau lacrimi amare și calde încă; frigul pătrunzător al planetei avea să le înghețe în scurtă vreme.

Acesta fu unul dintre gîndurile fugare ale lui Dan. Mai trecu un timp. Deodată, în neantul din jur se formă o ușoară condensare, un imperceptibil fîlfîit, ca de aripi, al spațiului.

— Dan, șopti o voce fără sunet. Dan Altwig !

Susurul își făcu loc ușor, dar imperios, printre eternele gemete ale Gympiei. Dan își ținu răsuflarea. „Oh..." — suspină apoi, indiferent. Un punct luminos căpătă contur printre stînci, pîlpîi, se stinse, se reaprinse, apropiindu-se încet.

— Dan Altwig ! chemă din nou vocea fără sunet. Dan !

Focul iluzoriu era acum foarte aproape. Mai dansă puțin în spațiul negru, lipsit de aer și se opri.

— Dan Altwig ! strigă vocea.

— Oh..., gemu din nou Dan. Un suspin i se frînse în piept. Tresări, înfiorat. Slaba lumină a focului dezvăluia o figură neclară, cu contururi imprecise, în întunericul adînc. Treptat, lumina se înălță și crescu, devenind orbitoare. Un strigăt se desprinse de pe buzele lui Dan, pierzîndu-se într-un murmur. Doi ochi pătrunzători cercetau costumul verde, ațintiți pe chipul tulburat al lui Dan. Absurdul vizitator, figura lui, da, figura lui mare și prietenoasă, sub un păr cîrlionțat și roșcat, fluturat de vînt, ținea în sus un băț cilindric, negru și subțire, în al cărui vîrf ardea o misterioasă lumină orbitoare. Era înalt de statură, masiv, învăluit într-o mantie întunecată.

— Eu sînt Virgil.

Dan scoase un țipăt, răsucindu-se :

— Pleacă, urlă el, disperat. Tu nu ești aici!... Tu nu exiști. Scoase un nou țipăt, încercînd, în ciuda apăsătoarei forțe gravitaționale, să se smulgă de jos. Tu nu poți...

— Pot totuși, răspunse calm Virgil, oprindu-se o clipă, aproape zeflemitor, incredibilă figură omenească printre stîncile de anhidridă carbonică, fără nici o protecție în gerul aspru, pe planeta neagră și lipsită de aer. Întinse apoi brațul rămas liber, prinse umărul costumului lui Dan și, fără cel mai mic efort, îl smulse pe astronaut de pe stînci, ridicîndu-l.

— E absurd, strigă din nou Dan. Și, convulsionîndu-se, se agăță de colții unei stînci; greutatea tremurătoare care pînă în clipa aceea îl strivise dispăru dintr-o dată, încleștarea durerilor care-l chinuiseră se desfăcu și pieri.

Dan, gîfîind sub privirea lui Virgil, rîse scurt, sec, se răsuci în chingile ce-i strîngeau din toate părțile costumul, apoi și-l scoase. Rămas fără cască, simți cum aerul înghețat îl lovește ca un obiect solid, dar, după o clipă de rătăcire, Dan își reveni; respiră, și fluidul nespus de rece îi umplu, în valuri, plămînii. Nu-i făcu rău; îl tonifică, dîndu-i o stare de nemaiîntîlnită fericire, îi strecură în mușchi energie și în creier o beatitudine atotputernică, misterioasă...

Un munte negru, acoperind în fața lor orizontul, se înălța cît cuprinzi cu privirea. Dan n-ar fi știut să spună cum ajunsese acolo, într-atît era de uluit. O firidă îngustă se deschise în peretele muntelui și, fără să ezite, Virgil pătrunse în ea. Dan îl urmă; stînca neagră scînteia în lumina orbitoare ținută de Virgil, răspîndind mii de reflexe uleioase. Cei doi coborîră pe un povîrniș acoperit de pulbere și de cioburi de piatră ponce, cînd, dintr-o dată, Virgil se opri pe marginea unei uriașe prăpastii.

Era un puț enorm, un imens crater circular, și din măruntaiele planetei părea să emane o ușoară, pîlpîitoare luminescență. Aici eternele vibrații dureroase ale Gympiei nu se mai făceau auzite. Într-o tăcere absolută, Virgil înfipse bățul în fisura unei stînci.

— Nu ne mai este necesară, preciză el. Și lumina orbitoare se stinse.

O exclamație de surpriză se desprinse de pe buzele lui Dan; pe pereții imensului puț se aprinsese o infinitate de ochi luminoși, irizați, un nou firmament, subteran, străbătut de unde de luminozitate, asemenea armonioasei respirații a unui ciudat organism viu. Dan și Virgil începură să coboare în crater pe o cărare îngustă, tăiată în spirală; cît ai clipi, gura craterului dispăru, la o înălțime incalculabilă, și cei doi drumeți se treziră

înconjurați de o mulțime de puncte luminoase, cînd abia pîlpîind, cînd izbucnind într-un torent de lumină.

În sfîrșit, craterul începu să se micșoreze și, ca prin minune, pereții lui deveniră orizontali, conducînd, printr-o largă conductă oblică, spre noi adîncimi. Pășeau pe lungul drum și Dan nu simțea nici oboseală, nici curiozitate, ci numai o stare plăcută care se infiltra în el și un inefabil sentiment de gratitudine și de încredere. Conducta cobora din ce în ce mai mult, iar acoperișul de stînci devenea din ce în ce mai înalt, pînă ce dispăru din privirile lor. Acum mergeau pe fundul unei imense văi stîncoase, care părea să nu se mai sfîrșească.

Peretele de stîncă devenea din ce în ce mai luminos, de o intensitate de smarald, brăzdată de reflexe aurii. Puțin după aceea, Dan și Virgil ajunseră într-un ținut întins, mărginit, de o parte și de alta, de doi îndepărtați pereți stîncoși, verzui, cizelați de timp în miriade de reliefuri, vîrfuri de lance și creneluri, într-o neîntreruptă cascadă de ornamentații baroce, într-o luxuriantă junglă minerală, de o inepuizabilă fantezie creatoare.

Aerul se încălzea pe nesimțite ; îi învăluia o lumină proaspătă, limpede, dulce, dar pătrunzătoare... Pe solul leneș ondulat al văii, apărură primele aglomerații vegetale : licheni, mușchi pestriți, galbeni, roșii, violeți, albaștri, carmin, apoi primii arbuști, o iarbă fragedă, pe care pașii lui Dan și Virgil alunecau cu zgomot învăluit. Și, iată, pădurea puse stăpînire peste tot, somptuoasă, de o frumusețe de neînchipuit, cu mii de nuanțe verzi, compactă panoramă vegetală, de la arbori tineri, subțiri, cu vîrfuri legănate, pînă la uriașe trunchiuri milenare, adevărați zei ai pădurilor, cu coroanele pierdute în înălțimi de nebănuit, adevărate creste verzi și brune pe cerul strălucitor de albastru ; întregi lumi dominatoare, împresurate de interminabile șiruri de flori de toate culorile, izbucnind în explozii de aur, de roșu aprins, de alb orbitor.

O sută de fluvii cu apă de cristal își purtau undele pe sub trunchiurile bătrîne, încărcate de veșnicie, vertiginoasă proliferare a splendidului univers vegetal, în freamăt de viață înaripată, în vuiet tot mai năvalnic, armonios, eroic, străbătut de cîntece, de chemări. Murmurul dureros al apelor, strecurat printre maluri pline de iarbă sau printre stînci înveșmîntate cu bogate mantii de mușchi multicolori, se împletea cu sunetul miilor de cascade, iar aerul luminos și cald se îmbrăca cu ceața spumoasă a apei, fărîmițată de nenumărate și elegante salturi printre stînci zimțate.

Într-o clipă, iarba deasă, arbuștii, ramurile încărcate ale arborilor giganți se animară de o viață nouă, bogată, plină de farmec. Cerbi aurii, elegante feline colorate în ocru, antilope cu coarne ascuțite și delicate, cu imenși ochi negri, scînteietori,

alergau cu sprinteneală în jurul lui Dan și Virgil. Minunate păsări ale paradisului, în culori arzătoare zburau din ramură în ramură, lebede albe și negre pluteau suverane pe apele liniștite ale lacurilor albăstrui; și, minune, în timp de miriade de flori se deschideau în iarbă cu mireasma lor îmbătătoare, pe apă sau printre frunzele verzi lebedele cîntară cu glas suav, acompaniate de freamătul brizei, de susurul izvoarelor, de murmurul infinit al pădurii.

Dan, cu sufletul și mintea purtate de o fericire fără margini, continuă să-l urmeze pe Virgil, mereu în tăcere, pînă ce verdele covor de iarbă se întrerupse în fața unei mici plaje, cu nisip fin, purpuriu, pe care se frîngeau undele albastre și violete ale unui mare fluviu. Erau acolo plante acvatice necunoscute, cu imense frunze de smarald, înstelate de flori cu miez luminos și petale galbene și cărămizii. Virgil sări, cu pas ușor, pe una dintre aceste frunze gigantice, iar Dan îl urmă fără teamă, desprinzîndu-se încet de mal și încredințîndu-se curentului.

Lumea vegetală continuă să-i însoțească, de pe ambele maluri, și, ca o galerie deasupra fluviului, urmărea ambarcația naturală pe care se aflau cei doi; multă vreme, cu neputință de socotit, continuară să plutească, așezați comod pe nervurile puternice și totuși moi ale frunzei, în muzica vîntului, a apelor, a ramurilor și a minunatelor animale care alergau pe maluri, printre ramuri, înotau în apă, făcînd să strălucească solzi sau carapace, în lumina din ce în ce mai vie care ploua printre ramurile și frunzele mantiei tot mai frumoase a pădurii.

Fluviul se deschise într-o mare nesfîrșită, și, în mijlocul mării, se ivi o insulă înaltă, strălucind în mii de irizări. Nenumărate vase înaintau spre insulă, în timp ce vîntul umfla o mulțime de vele policrome, iar bărbați, femei și copii de o rară frumusețe întinseră brațele spre Dan și Virgil, chemîndu-i vesel.

Lăsînd să treacă frunza gigantică pe care cei doi stăteau leneș întinși, noua, minunata umanitate, îmbrăcată cu mantii luminoase, îi însoți, cu mulțimea de bărci ușoare, argintii, spre insula care, tot mai aproape, se arăta a fi un imens oraș vertical, construit pe mare, cu mii de turnuri de cristal legănător, înalte, în aerul de un albastru adînc și misterios, fiecare purtînd în vîrf cîte un glob de lumină, strălucitor. Peste tot, grădini suspendate, unele în floare, altele pline de sunet, cascade cu apă roșie, verde, purpurie, violetă, zboruri de porumbei albi și o muzică suprafiresc de dulce...

Imensa frunză verde atinse malul la capătul unei scări de marmură albă, cu vinișoare de aur. Fascinat, Dan puse piciorul pe prima treaptă și, fără greutate, începu să urce. Pășind pe

treptele înalte și albe ca și cînd ar fi zburat, urcă mereu pînă cînd ajunse printre turnurile înalte. Marea era acum departe, jos, albastră și nemărginită. În timp ce Dan zbura, strigînd de bucurie, muzica de orgă a turnurilor creștea în intensitate și suavitate ; un chip de femeie — neînchipuit de frumoasă, adevărată încarnare a tinereții, a fericirii, a armoniei nenumăratelor ceruri rotitoare ale gloriei universului — apăru, înfășurată în văluri albe și aurii, pe ultima treaptă a scării de marmură ; întinse brațele spre Dan, transfigurată de un inefabil, minunat surîs.

Din ce în ce mai repede, din ce în ce mai sus, Dan parcurse, ca în vis, ultimele trepte ale scării, în timp ce strigătul suprem țîșnea din sufletul lui, revărsîndu-se de dragoste și de o inumană fericire. Și, în timp ce străbătea dintr-un singur salt ultimul spațiu care-l mai despărțea de ea, muzica minunatului oraș de cristal se înălță de sute de ori mai puternic în azurul nesfîrșit al cerului și în fulgerarea transcendentă a miilor de globuri de lumină ca să umple cu sine universul...

Dincolo de nesfîrșitele cîmpii solitare, eternele halouri azurii, tivite cu cărămiziu și purpură, continuau să ardă, oglindindu-se în colosurile de stînci crenelate de pe suprafața oceanelor de heliu și hidrogen, încrețite de nenumărate unde minuscule. Gympie, întunecată, sub mantia-i de gheață, gemînd și vibrînd, își continua cursa fără sfîrșit în jurul îndepărtatului soare.

În costumul său verde, Dan Altwig zăcea, imobil, în moarte. Tot oxigenul se scursese prin crăpăturile căștii și se solidificase într-o albă aureolă de zăpadă. Gerul nemilos intra liber în costum, transformînd corpul lui Dan într-o fragilă statuie de gheață, tare ca diamantul. În imobilitatea absolută nu se mai auzea decît tăcutul blip-blip al supapei de oxigen sunînd în gol ; se-nchise apoi și ea, blocată de frig. Pentru o clipă, o imensă încărcătură electrică inundă cîmpia că să înainteze, trosnind, spre nord, pe suprafața oceanului, și, înainte de a se stinge, ilumină chipul lui Dan Altwig, încremenit, pentru totdeauna, într-un surîs de neexprimat.

În inima grămezii de stînci de anhidridă carbonică, un invizibil bloc metalic — un miriad de circuite electronice, de microvalvule, de releuri, de antene filiforme — se opri și se afundă din nou într-o tăcere profundă și totală, durată pentru alte milenii. Dar, înainte de a bloca definitiv valvulele și circuitele și înainte de a opri continuul flux al undelor de telepatie, acest ultim exemplar de teleconsolator hipnotic — pe care o foarte

veche civilizație dispărută de milioane de ani îl semănase dintr-o compasiune postumă în cele mai respingătoare locuri ale Galaxiei, unde enorme capcane gravitaționale și magnetice atrăgeau cele mai perfecționate astronave în căderi vertiginoase, mortale — trimise un ultim, afectuos, dureros salut lui Dan Altwig:

— Adio, fiule, spuse și continuă în susur electromagnetic: Acum adormi... adormi... dormi... dormi... dormi...

Polipul muzicant

Sînt un asasin, dar această declarație nu înseamnă atît o mărturisire cît un prilej de a mă ușura sufletește. Într-adevăr, dacă am ucis am făcut-o numai ca să salvez lumea de la a doua și definitiva ei catastrofă. Iată motivul pentru care spusele mele constituie un prilej de ușurare și nu o mărturisire: toți știu că sînt un asasin, dar nimeni nu mă va putea condamna.

E încă vie în amintirea mea acea plăcută dimineață de primăvară — o primăvară engleză! — cînd pornii spre Peter Russell, nebunul, în urma ciudatului său telefon.

— Vreau să-ți arăt ceva, îmi spusese el. Ceva care... ah, la dracu! Va vorbi toată lumea despre asta, ai să vezi... Ceva senzațional, unic... Te rog, vino imediat! și închise telefonul cu un ton pe jumătate poruncitor, pe jumătate rugător.

Peter Russell, nebunul, era o autoritate în domeniul biologiei. Pentru ce avea nevoie de mine n-aș fi ghicit nici dacă mi-aș fi bătut capul o mie de ani. Nimeni nu și-ar fi putut imagina. Și totuși în dimineața aceea sună ora fatală nu numai pentru Russell, ci și pentru întreaga mea Anglie iubită...

L-am găsit pe Peter în mijlocul anticamerei, înalt, osos, cu părul lui roșcat și hainele într-o dezordine de nedescris, cu chipul surîzător, cu capul ușor înclinat și privirea pierdută, de parcă ar fi ascultat ceva nemaiauzit. Dar ceea ce mă izbi fu neobișnuitul cadru înconjurător. Anticamera laboratorului său e imensă — servea, de obicei, drept depozit și fusese proiectată cu generozitate de spațiu. Ei bine, în dimineața aceea, parcă spațiul fusese înghițit; totul era înțesat de instrumente muzicale. Erau prezente acolo toate instrumentele, îngrămădite pînă la refuz, ocupînd fiecare colțișor, cele mai mici strecurate printre cele mari, viori, viole, violoncele, contrabași, tim-

pane, tobe şi toate instrumentele de percuţie, flaute, clarinete, fagoturi, oboiuri, corni, trompete, tromboane şi tube, harpe, o mulţime de piane, clavecine, celeste şi chiar instrumente cu unde Martenot. În mijlocul lor, pierdut în extaz, Peter Russell.

Zărindu-mă, îmi şopti :

— Taci, ascultă...

Uluit, îmi aţintii privirea asupra lui, nemişcat, în tăcere. Şi iată, pe neaşteptate, prin uşa deschisă a laboratorului răzbătură cîteva note, foarte cunoscute lovituri de timpan, urmate, cu minunată claritate, de faimoasa temă intonată de corni, apoi valul irezistibil al triumfătoarei muzici reluată de întreaga orchestră.

— Dar e Simfonia a V-a de Beethoven ! exclamai.

Surîsul se întinse pe faţa lui Peter.

— Întocmai, spuse.

— Dar cine naiba cîntă în laboratorul tău ? întrebai, uluit, pe drept cuvînt, de faptul că Peter Russell ar fi primit, în sanctuarul său de studiu şi de cercetări, o întreagă orchestră. Şi ce orchestră ! Din cît se auzea, deşi atenuat, prin uşa închisă, execuţia celei de-a V-a Simfonii era o execuţie de mare clasă.

— Ştii, spuse Peter, şi chipul lui deveni serios şi grav, ştii, studiile mele de ani întregi au avut un singur obiectiv : activitatea neurală a fiinţelor inferioare, a nevertebratelor... Şi întotdeauna am fost convins că şi în ele străluceşte flacăra inteligenţei, subţire, mică, dar mereu prezentă...

— Prostii ! exclamai.

Mania proverbială a lui Peter Russell se dezlănţuia din nou în faţa mea, dar habar nu aveam ce legătură putea fi între ceea ce-mi spunea el şi muzica sublimă care răzbătea din laborator.

— N-am să te plictisesc cu explicaţii amănunţite, începu el (cîştigîndu-mi, astfel, recunoştinţa) şi adăugă, pe ton mărinimos : Tu eşti doar critic muzical, nu şi savant ; oricum, îţi ajunge să ştii că, utilizînd substanţe radioactive de diferite tipuri, pure sau combinate între ele, am transformat multor generaţii ale unei familii de polipi celulele genetice, reuşind să obţin la unele dintre ele o dezvoltare superioară atît în ansamblu cît şi în ce priveşte numărul de tentacule... Apoi... eu însumi nu-mi dau seama... după ce am obţinut sute de animale iraţionale şi violente, pe care a trebuit să le suprim fără milă, s-a născut cea mai uluitoare capodoperă din toate timpurile !

Surîse din nou, cu însufleţire, privindu-mă ţintă :

— Am descoperit, concomitent, două caracteristici extraordinare : animalele au început să se reproducă prin simplă sciziune şi continuă să crească (bănuiesc că se hrănesc direct cu energie) şi să scoată noi tentacule. În acelaşi timp, creierul

lor a suferit o neobişnuită transformare : a devenit enorm şi luminos... se vede prin celelalte ţesuturi, cartilaginoase, e alungit, un fel de ciorchine alcătuit din mai mulţi creieri elementari, independenţi, învăluiţi în mici saci membranoşi, bogat vascularizaţi, armonios legaţi între ei. Şi funcţionează ! Poţi să comunici cu el ! (prietenul meu aşa pronunţase : „el"). Învaţă pe rînd un singur lucru, dar cînd l-a învăţat e pentru totdeauna !

Reluă după o pauză de efect :

— Acum o săptămînă am distrus toate celelalte exemplare şi l-am păstrat numai pe cel mai evoluat, pe care l-am învăţat să cînte la toate instrumentele unei orchestre.

Absurda revelaţie abia începea să-şi facă loc în minte, cînd Peter, cu un gest neaşteptat, deschise larg uşa laboratorului şi o privelişte înspăimîntătoare se ivi brusc în faţa ochilor mei, luîndu-mă pe nepregătite. Era un spectacol oribil, dar fascinant şi nu-mi putui stăpîni un strigăt de groază în timp ce monoclul îmi aluneca, iar părul mi se făcuse măciucă. O cadă imensă, plină de apă, în care trona o făptură inumană, misterioasă, de un verde intens, fosforescent, ocupa aproape toată podeaua laboratorului. În mijloc, o formă ovoidală, cu o strălucire mai vie, un corp cu contururi nedefinite, înconjurat de nenumărate tentacule, mai groase la bază şi din ce în ce mai subţiri, terminate în delicate protuberanţe asemănătoare unor ventuze, dar infinit mai desăvîrşite şi mai sensibile.

Toate instrumentele unei orchestre erau înmănuncheate în aceste tentacule, din care se revărsa, triumfătoare, bogată, admirabil executată, de o impresionantă perfecţiune, muzica nemuritoare a lui Beethoven.

Cînd te îngheaţă groaza, e foarte uşor să rămîi prins în cursa unor promisiuni solemne. Mă aflam, aşadar, acasă, trîntit pe un fotoliu, strîngînd neliniştit, cu mîinile încă tremurînde, un pahar de whisky, după ce-i jurasem lui Peter Russell să nu destăinuiesc nimănui ce se petrecea în laborator.

— Încă nu sînt gata, înţelegi ? îmi spusese el, adăugînd nu ştiu ce scuze.

Dar cred că, în realitate, era fascinat, ba chiar speriat la culme de îngrozitoarea lui creaţie.

Mai mult decît pentru polipul în sine, mă simţeam tulburat de mii de alte lucruri. Acest polip monstruos, gigantic, nu executa muzica lui Beethoven ca o maşină de carne, fără suflet. El nu ştia să cînte altceva, e adevărat, dar cînta minunat, interpreta ! Şi atunci ce erau alături de el cei mai mari dirijori ai tuturor timpurilor şi el însuşi ce era faţă de un Toscanini, un Furtwaengler, un Kussewitsky ? Îmi venea să înnebunesc. Fără îndoială, umanitatea se afla, pe neaşteptate, în

fața unei răspîntii... dacă și animalele se pot ridica, dintr-un salt, la cele mai înalte culmi ale artei!

Telefonul sună din nou, prelung, și în agitația care mă cuprinse paharul de whisky îmi căzu din mînă, făcîndu-se cioburi pe podea. Vocea lui Peter Russell izbucni în receptor, spărgîndu-mi timpanele:

— Ajutor, striga el. Ajutor... Și glasul îi fu urmat de un zgomot asurzitor, întrerupt de violente acorduri muzicale.

Fără să mai zăbovesc la telefon, alergai afară, mă aruncai în mașină, întorcîndu-mă, în cea mai mare viteză, la laborator. Pe drum, creierul îmi lucra cu furie; trebuia să chem poliția? M-ar fi luat drept nebun, m-ar fi făcut să pierd o bună bucată de timp cînd Peter era în cel mai mare pericol...

Sosii, în sfîrșit, la laborator. Sării din mers și, într-un salt, urcai cele cîteva trepte. Mă întîmpină un adevărat vacarm. Răvășit, Peter proptea, adunîndu-și toate forțele, masiva ușă ce despărțea anticamera de laborator. Ca s-o bareze, îngrămădise munți de obiecte de tot felul, dar aceasta era gata să cedeze sub loviturile violentelor vibrații de dincolo. Văzîndu-mă, Peter n-avu nici măcar puterea să strige. Continua să împingă cu disperare ușa, spunîndu-mi cu vocea gîtuită:

— Polipul... polipul s-a... reprodus... Acum sînt patru și nu le ajung instrumentele... Primii doi fac o zarvă îngrozitoare.

Se auzi o lovitură și mai vehementă, și în ușă, deși solidă, apărură crăpături largi.

— Vor toți să vină aici...

Mă grăbii să-i dau o mînă de ajutor.

— Vor toți să continue să cînte și o fac fără întrerupere, reluă el, neliniștit.

Balamaua de sus a ușii căzu, lăsînd să iasă un tentacul verde, care smulse cu gest sigur o vioară și încercă să reintre. Peter făcu un salt, apucînd vioara. Cîteva secunde se dădu o luptă tăcută, întretăiată de zgomote gîtuite, apoi un alt tentacul, mai lung, ieși alături de primul, înșfăcă un sertar și-l azvîrli cu violență în capul prietenului meu, care se prăbuși fără suflare.

N-am mai stat pe gînduri. Cu toată spaima care mă îngheța, luai corpul inert al lui Peter și, în timp ce ușa masivă a laboratorului zbura în bucăți, cu zgomot de tunet, ieșii ca o săgeată, îl așezai pe bancheta din spate a automobilului și pornii în goană. Oprii o clipă deasupra unei mici coline, la vreo jumătate de kilometru, și privii spre laborator; după un moment de tăcere absolută, un val sonor, triumfător și năvalnic, explodă, revărsîndu-se pe țarina însorită, inundînd-o și izbindu-mi urechile ca niște lovituri de pumn. Patru mari orchestre simfonice cîntau asurzitor, într-o glorioasă și teribilă erupție de artă interpretativă, Simfonia a V-a a lui Beethoven. Arborii

răzleţi ce creşteau pe lîngă laborator se îndoiră sub impetuosul val sonor, pierzîndu-şi într-o clipă toate frunzele, după ce geamurile întregii clădiri săriseră în ţăndări. O undă de groază străbătu iarba pajiştilor şi arbuştii împodobiţi cu primele flori... Nu mai aşteptai finalul, allegro vivacissimo. Pornii din nou maşina, accelerînd, şi fugii.

Aşa sfîrşi primul act al tragediei. Reuşii să-l instalez pe Peter într-un spital, dînd vagi explicaţii sub privirile bănuitoare aţintite asupra mea. Îndată după asta, mă îndreptai în goană spre poliţie. Aşa cum prevăzusem, nu numai că nu crezură o iotă, dar chemară urgent o ambulanţă şi, după împotrivirile mele disperate, reuşiră să mă lege şi să mă transporte, în cea mai mare viteză, la cel mai apropiat ospiciu.

Trei seri mai tîrziu, cînd pierdusem orice legătură cu viaţa civilă, la urechi îmi ajunse, de cinci ori la rînd, pe un ton din ce în ce mai puternic şi mai apropiat, acordurile Simfoniei a V-a. În timpul acestei repetate execuţii, se auziră ţipete şi focuri de armă. Apoi nu una, ci sute de orchestre atacară simfonia pentru a şasea oară. Şi aici geamurile tuturor ferestrelor se făcuseră ţăndări, arborii rămaseră fără frunze şi, dezrădăcinaţi, se prăbuşiră peste zidurile scunde ale ospiciului, avariind pereţii. Uşile săriră din balamale. Nu rămăsese nici picior de paznic şi toţi nebunii, inclusiv eu, reuşirăm să ne facem drum printre ruine, plecaţi ca sub furia unei furtuni, cu capetele înfăşurate în pături ca să nu pierim sub muzica tunătoare, implacabilă. Cine i-ar mai fi putut deosebi, în vacarmul acela transcendental, pe sănătoşi de nebuni?

În faţa triumfătoarei armate de polipi muzicanţi (îi zărirăm de la distanţă, enormi, monstruoşi, de un verde orbitor, strălucind în noapte), toţi fugeau. Reuşii, printr-o minune, să găsesc într-o curte o bicicletă ruginită. Sării în şa şi o rupsei la fugă, făcîndu-mi drum prin gloata înnebunită care, urlînd, alerga spre apus.

De la Norwich ajunsei, aproape fără oprire, la Peterborough, îndreptîndu-mă spre Cambridge. În seara zilei următoare, graţie unui serviciu de elicoptere care ridicau fugarii de pe cîmp, mă găseam la Londra. Am putut astfel să aflu ce se petrecuse în cele trei zile.

Primul contact cu polipii survenise la Yarmouth ; cum la numai cîteva minute fuseseră reperaţi şi la Lowestoft, era clar că se multiplicau într-o progresie uluitoare. Pe cîmpurile din jur începuseră să fie zăriţi, izolat, de către ţărani. Un anume Lewis Cuthbert dăduse peste un polip gigantic într-o vîlcea umbrită de copaci ; polipul acesta, după cum povestea Cuthbert cînd reuşi să-şi vină în fire, în primul sat în care

ajunsese după o cursă nebunească de cîteva mile, cînta cu două tentacule și cu o enormă gură multiplă, stringînd pa etic, într-un minuscul orificiu, un clarinet ; cu toate celelalte tentacule biciuia pămîntul din jur ca însuflețit de o nerăbdare nebună...

Eu, care știam, înțelesei pe dată : polipii muzicanți, înmulțindu-se cu o repeziciune prea mare, nu găsiseră suficiente instrumente. Așadar, evident după o luptă acerbă (la Yarmouth și Lowestoft, persoanele care avuseseră curajul să stea să privească polipii observaseră că mulți erau mutilați și că din rănile lor se scurgea un fel de sînge lăptos), sfîrșiseră prin a și le disputa. Dar instinctul acestor animale se putea oare mulțumi numai cu un clarinet sau numai cu un violoncel ? Nu mă îndoiam că, reproducîndu-se vertiginos prin sciziune, foamea lor de instrumente va crește continuu, fără măsură. Nimeni nu știa încă, dar în cîteva zile toți acești polipi muzicanți aveau să învețe să și le construiască singuri și n-ar fi fost de mirare ca mulți dintre ei să fi fost deja capabili de asta ; nu degeaba Peter Russell îi dotase cu un supracreier ! Dar între timp se revărsau, ca o monstruoasă pată de ulei, de-a lungul întregii Anglii orientale, în căutare de viori, viole, violoncele, contrabași, trompete, tromboane și tube, fagoturi, corni, oboiuri, flaute, piculine, harpe, clarinete, timpane și tobe, într-un cuvînt tot ce era indispensabil pentru orchestrele lor, că să execute de o sută, de o mie, de zece mii de ori și mai mult încă a V-a Simfonie beethoveniană.

În ziare citeam că, spre seară, fuseseră invadate cîteva orașe, ca Lynn și Ipswich. În cel mai mare teatru din Ipswich, publicul, venit aici la reprezentarea „Aurului Rinului“ de Wagner, văzuse cu spaimă, ieșind pe neașteptate de sub cortină, o sută de tentacule verzi, care, înșfăcînd toate instrumentele orchestrei, intonară Simfonia a V-a cu o impetuozitate demnă să prăbușească multicolorele candelabre ; acestea, căzînd, provocară răni și contuzii oamenilor care încercau, disperați, să fugă toți odată prin ușile strîmte ale sălii.

Polipii nu se mulțumiră să cînte cu încăpățînare la toate instrumentele și veșnic Simfonia a V-a ; dezvăluiră îndată o altă caracteristică neplăcută, dobîndită, desigur, în asalturile pe care le înfruntaseră, în multe locuri, din partea oamenilor; această caracteristică era invulnerabilitatea absolută. Înghițiseră și asimilaseră, cu o ușurință surprinzătoare, coase, furci, cuțite și digeraseră imperturbabil tot felul de proiectile de arme de foc. Se părea, așa cum presupusese Peter Russell, că se hrăneau direct cu energie ; creșteau văzînd cu ochii și se înmulțeau prosper, zi și noapte, demonstrînd că apreciază razele cosmice și radioactivitatea solului. Dacă erau loviți cu corpuri contondente, le făceau să dispară într-o clipă, trans-

formînd, desigur, materia direct în energie ; asimilau continuu, irezistibil, sporind în dimensiuni, în număr, în inteligenţă şi încăpăţînare.

Iată de ce toate încercările de stăvilire, organizate mai întîi de autorităţile civile, apoi de forţele armate, făcură o figură jalnică. Ba, mai mult, cu cît se trăgea în ei, cu cît se aruncau în corpurile lor mai multe sarcini electrice sau aruncătoare de flăcări, cu atît mai mult polipii creşteau în număr, vigoare şi entuziasm.

Peste o săptămînă, toate ţinuturile dintre Humber, Nottingham, Leicester, Luton şi Enfield erau cutremurate de Simfonia a V-a, executată la unison de cel puţin două milioane de polipi muzicanţi. Înaintarea lor devenise de neoprit ; Manchester, Birmingham şi însăşi Londra începeau să tremure auzind îndepărtatele ecouri ale acestei crude cascade sonore revărsîndu-se în toate direcţiile. La est, apele Mării Nordului se îndepărtau kilometri întregi în larg, parcă temîndu-se de sunetele asurzitoare ce răzbăteau de pe coastă.

Dar prăbuşirea definitivă a speranţelor începu două zile mai tîrziu, cînd prin noapte se zări, din turnurile Londrei, din ce în ce mai aproape, armata verde a polipilor forfotind implacabil, revărsîndu-se sub oceanica execuţie a simfoniei, repetată cu precizie de cronometru în fiecare oră ; şi la sunetul sincronic a două milioane de timpane, la începutul fiecărei execuţii, mii de ferestre londoneze zburau în ţăndări. Iar numărul polipilor creştea de fiecare dată.

După discuţii pe cît de aspre pe atît de disperate, se hotărî, la intervenţia experţilor chemaţi urgent din Statele Unite, Franţa şi Uniunea Sovietică, lansarea unei bombe atomice dintr-un punct de pe coastă — acum şi ea invadată de polipi — între Hull şi Scarborough.

Urmărirăm toţi pe ecranele de televiziune (o staţie emiţătoare volantă fusese instalată pe întinsa punte a unui „Douglas"-11) lansarea rachetei, îngrozitoarea ei explozie pe cîmpia înţesată de polipi şi, pentru o clipă, zgomotul de tunet al exploziei aproape reuşi să-l întreacă pe cel al simfoniei ; aşteptarăm, tremurînd, împrăştierea fumului radioactiv ; cîteva minute crezurăm că am învins în tragica bătălie. Dar deziluzia fu atroce : tăcerea se datora faptului că un imens număr de instrumente fusese distrus. În scurtă vreme, polipii, mai mari şi mai numeroşi decît oricînd, le refabricaseră în număr şi mai mare, iar invazia continua cu repeziciune.

Acum toată populaţia engleză o luase la fugă. Cînd polipii ajunseseră în inima Londrei, la Liverpool, Edinburgh, Glasgow, oraşele erau deja de cîtva timp părăsite. Nave supraaglomerate transportară şaizeci de milioane de englezi, scoţieni, galezi în Canada, în Irlanda, în Europa. Fu o trudă

colosală, îndeplinită în mod fericit (dacă putem spune aşa) pînă la capăt.

În sfîrşit, aceea fu ziua în care, de la Thurso la Falmouth şi la Dover, nici un cetăţean nu se mai afla în Marea Britanie.

Valul sonor al polipilor muzicanţi — care acum trebuie să fi fost uniform împrăştiaţi pe tot teritoriul britanic, după cum arătau fotografiile luate din avion — ajungea, pe aripile vîntului, pînă în Irlanda şi pînă pe coasta de la Calais.

Omenirea întreagă aştepta cu răsuflarea tăiată după invazia totală a Marii Britanii. Pe coastele tuturor ţărilor vecine se organiză un serviciu strict de supraveghere pentru a observa primii polipi care ar fi îndrăznit să traverseze marea. Cetăţenii britanici cerură în masă şi obţinură dreptul de a participa activ la patrularea coastei, cu avioane, cu nave sau, mai simplu, bătînd coastele întărite cu puternice ocheane, puşti mitraliere, aruncătoare de flăcări, pulverizatoare de acizi, în sfîrşit, tot ce părea să dea o vagă posibilitate de apărare, deşi din practică ştiam că, în caz de invazie, nici una dintre aceste arme n-ar fi servit la ceva...

Totuşi în ultimele trei luni nu survenise nimic nou. Polipii continuau să cînte, cu precizie matematică, Simfonia a V-a de Beethoven. Dar nici unul dintre ei — şi vor fi fost acum sute de milioane — n-a părăsit Marea Britanie ca să invadeze celelalte insule sau continentul. Savanţii rămăseseră perplecşi : apa de mare nu conţine nimic dăunător pentru polipi. Şi atunci ?

Azi dimineaţă, terminînd serviciul de patrulare, m-am înapoiat la Fécamp. Eram cu nervii întinşi ca o coardă ; în zori, cîteva pete verzi, fosforescente, apărură în larg în lumina neclară, dezlănţuiseră o alarmă infernală, însoţită de blesteme şi de focuri de armă, dar pînă la sfîrşit fusese vorba de un banc de alge moarte.

Mă aflam încă la periferia Fécampului, cînd o muzică încîntătoare, ca un balsam, coborî pe neaşteptate, în aerul proaspăt al dimineţii, asupra nervilor mei torturaţi. Mă oprii, fermecat, s-o ascult. Nu era teribila, obsedanta Simfonie a V-a, ci „Poloneza" în la bemol de Chopin.

În cîteva minute, sufletul mi se umplu de bucurie şi mă întorceam la o stare umană. Mă apropiai uşor, fără să mai simt pe umeri greutatea puştii-mitraliere şi aruncătorului de flăcări...

Intrai în grădina înflorită care înconjura o mică vilă în stil colonial şi vîrîi capul pe fereastra din care răzbătea muzica pianului. Voiam neapărat să văd fiinţa cerească ce ştia să smulgă instrumentului minunata muzică. Privii, cu faţa însorită de surîs, încăperea şi... ce văd ? Peter Russell !

Sîngele îmi îngheţă în vine : nu mai aflasem nimic de Peter. Credeam că murise în spitalul din Norwich sau că fusese condus, în afara oricărui pericol, în Irlanda sau în Canada. Nu m-aş fi aşteptat să-l văd apărînd dintr-o dată şi, pe deasupra, vesel şi surîzător, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, cu părul lui roşcat mai dezordonat ca niciodată, cu hainele mai şifonate ca oricînd, ascultînd cu capul uşor plecat, cu privirea pierdută în gol o muzică cerească.

— Peter ! exclamai, cu vocea gîtuită de emoţie.

— Oh, Bertram ! şi, deschizînd ochii, mă privi. Bertram, numai cerul ştie cît te-am căutat !... Am ceva să-ţi arăt !... Ceva care... Ah, la dracu' ! Va vorbi toată lumea despre asta, ai să vezi ! Un lucru senzaţional, unic... Priveşte ! Şi se îndepărtă puţin.

Privii şi dintr-o dată mă scufundai într-o groază fără margini. Pe pianul din care se înălţa suavă, încîntătoare „Poloneza" lui Chopin, zece broaşte mari, fosforescente, cu capul enorm, translucid, săreau ritmic pe clape, într-o desăvîrşită armonie.

Rămăsei, cîteva clipe, împietrit. Peter profită de tăcerea mea ca să spună :

— Un rezultat excepţional... erau simple broaşte de baltă... am prins cîteva exemplare de aici, din apropiere... le-am supus unui delicat tratament chirurgical la creier şi, printr-o combinaţie de izotopi radioactivi...

Nu-l mai ascultam. În faţa ochilor aveam groaznica, uriaşa, nimicitoarea catastrofă a întregii Eurasii invadată de broaşte, care, pe miliarde de piane, cîntau „Poloneza" în la bemol de Chopin...

— ...Un senzaţional triumf pentru ştiinţă ! încheie Peter Russell.

În clipa aceea îmi revenii şi, cu un singur gest, îndreptai spre Peter, broaşte şi pian puşca-mitralieră şi trăsei, feroce, disperat, consumînd toate gloanţele. Luai şi aruncătorul de flăcări, transformînd toată vila într-un rug. Şi, cînd flăcările înghiţiseră totul, eliberîndu-mă din strînsoarea mulţimii care alergase aici, călcai în picioare cenuşa pînă ce ultimul strop de combustibil se pulveriză.

Sînt un asasin, dar sînt şi salvatorul omenirii. În loc să mă ţină legat sub duşurile astea îngheţate după ce m-au bătut pînă la sînge, ar trebui să-mi ridice un monument.

PIERFRANCESCO PROSPERI

S-a născut în 1945, la Arezzo, în Toscana. După ce a urmat studiile clasice, a obținut licența în arhitectură la Universitatea din Florența, în primăvara anului 1970. Actualmente își satisface serviciul militar.

De literatura științifico-fantastică a început să se intereseze încă din copilărie. Prima lui povestire a apărut într-o revistă specializată, în 1960. Pînă azi, a publicat în reviste și antologii peste cincizeci de povestiri, unele dintre ele fiind traduse în Franța, Belgia și Japonia. De curînd, a terminat primul său roman „Autocrisi“ (Autocriza), iar acum lucrează la cel de-al doilea, bazat pe coincidențele semnalate cu prilejul morții lui J.-F. Kennedy și a lui A. Lincoln.

Subiectele preferințelor sale privesc călătoriile în timp, raporturile dintre om și automobil, fantapolitica. Scriitorii săi preferați, dintre cei de limbă engleză, sînt Sheckley, Pohl, Bradbury.

Locuiește și lucrează la Arezzo.

PLANETA TĂCERII

Nimic nu se întîmpla pe planetă de milioane de ani.

Nici urmă de vînt care să biciuiască stîncile risipite în nesfîrșitul deșert pietros. Nici urmă de nisip care să se ridice la suflarea vîntului, în vîrtejuri învolburate.

Nu exista viață pe planetă, nici n-ar fi putut exista vreodată. Cum ar fi putut lua naștere și cum s-ar fi putut dezvolta vreo formă de viață, chiar și elementară, într-o lume în care nu cădea niciodată o picătură de ploaie, unde nu curgea nici un rîuleț, unde nu creștea nici un fir de iarbă?

Nimic nu se întîmpla, niciodată, pe planetă. Dar în ziua aceea se întîmplă ceva.

Un tunet asurzitor — primul pe care planeta îl auzea de mii de secole — căzu pe neașteptate din cer și răsună printre stînci. Și un punct strălucitor apăru în aer, crescînd.

Era un obiect ascuțit și prelung, venind în jos cu o repeziciune fantastică ; soarele roșu al planetei îi dădea o strălucire orbitoare. Umbra sa alerga pe sol ca o săgeată, în timp ce descinse mereu mai jos, mereu mai aproape.

Plană în mare viteză, și parașuta din coadă frînă impulsul, înainte de a fi sfîșiată din pricina vitezei. Atinse solul și devoră kilometri de deșert, derapă cînd piciorul anterior al trenului de aterizare cedă, lăsînd o dîră adîncă în terenul stîncos.

Dar nu explodă.

Tăcerea se așternu din nou peste deșert.

25 iunie 2189

O coborîre cîinească, nu altceva. Desigur, ar fi fost mai bine dacă parașuta ar fi rezistat. Oricum, mă pot considera fericit că n-am ajuns bucățele. Alt motiv de fericire : aerul e respirabil, pot sta fără cască.

Ah, uitasem ; abia am avut timp să lansez un S.O.S. și radioul a și început să scîrțîie și să tușească, apoi s-a stins ; n-a fost posibil să-l mai fac să funcționeze. Așa că nu pot ști dacă la bază au primit sau nu mesajul meu.

Acum trebuie să încerc să mă mențin în viață, lucru nu prea ușor, cu proviziile care vor dura sau nu două luni. Nu-mi rămîne decît să sper că mă vor găsi repede. Singur nu voi putea pleca, desigur, cu o astronavă transformată în fiare vechi.

26 iunie

Am mers nu știu cîți kilometri pe jos și tot ce am găsit sînt stînci și pietre. Nimic altceva.

În definitiv, trebuia să mă aștept la asta. Încă înainte de a descinde, n-am zărit, de sus, decît deșert. Deșert și stînci.

Se stinge astfel orice speranță de a găsi viață și hrană prin împrejurimi. Va trebui să subsist cu alimentele de la bord.

Voi continua totuși să cercetez locurile, chiar dacă nu-mi va servi la nimic.

27 iunie

Există ceva impresionant pe această planetă : tăcerea. Mi-am dat seama din prima clipă, dar n-am dat atenție. Nimic nu se mișcă, nu e vînt, nu e apă, nu e ploaie. Numai această nenorocită de tăcere.

28 iunie

Pe Pămînt, vîntul face frunzele copacilor să foșnească. Și marea mugește, năpustindu-se asupra stîncilor. Și, în furtunile de vară, izbucnește între cer și pămînt scînteia fulgerului, iar tunetul răsună pînă departe. Și zgomotul avalanșelor umple văile...

Nimic din toate acestea aici. Și nimeni cu care să schimbi o vorbă. Am să sfîrșesc prin a înnebuni.

2 iulie

Încep să mă dezobişnuiesc de sunetul propriei mele voci. Uneori mă surprind strigînd sau bătînd din palme, pentru a face

puţin zgomot. Tăcerea de aici e o tortură. Nici nu se poate compara cu cea din „camera tăcerii", una dintre probele la care eşti supus pentru a deveni pilot de astronavă. Acolo, cel puţin, oricît ar părea de nenaturală lipsa oricărui zgomot, ştii că totul este doar o simulare, că e ceva temporar, care la un moment dat va trebui să se curme. Dar aici tăcerea e o realitate obsedantă, care poate nu se va mai sfîrşi.

15 iulie

Am început să demontez un perete despărţitor al cabinei de comandă. Apoi l-am montat din nou şi am demontat altul. O muncă absolut inutilă, executată cu unicul scop de a fi ocupat cu ceva şi de a face puţin zgomot. Dar mă tem că va trebui să-i pun capăt. Munca cere energie, iar energia hrană. Şi hrană am foarte puţină. Nu se află nimic de mîncare pe această planetă. Numai aer şi stînci.

21 august (presupun)

N-am scris nimic în ultimele patruzeci de zile, pentru că nu aveam nimic interesant de scris. Singurul lucru interesant este că alimentele sînt pe sfîrşite. Dacă strîng cureaua, voi mai avea pentru cel mult o săptămînă.

Altceva. Blestemata asta de tăcere trebuie să-mi fi făcut auzul hipersensibil. Azi dimineaţă, ieşind din astronavă, am pus piciorul greşit, provocînd o mică surpare. Zgomotul a fost pentru mine ca o serie de explozii.

25 august, noaptea

Ceva nou. Am descoperit un punct luminos pe cer, nu mai departe de zece minute de aici. Nu era o stea. Se deplasa cu viteză.

A durat numai cîteva secunde. Aş vrea să fiu sigur că n-am o halucinaţie. Să fi fost într-adevăr o astronavă?

Voi aprinde afară un foc din tot materialul de care nu am nevoie. Puţin lucru, dar asta-i tot ce pot face.

26 august

Am doborît astronava ce-mi venea în ajutor. Am doborît-o cu tunul laser de la prova propriei mele nave.

Am doborît-o în timp ce cobora să mă salveze şi am văzut-o prăbuşindu-se în flăcări, departe, dincolo de coline.

Mi-am semnat condamnarea la moarte, o ştiu. Alimentele îmi vor mai ajunge pentru nu mai mult de trei sau patru zile.

Dar nu puteam, nu puteam suporta urletele sălbatice ale ţevilor ei de eşapament în timp ce cobora. Nu puteam.

În româneşte de **STELA PETECEL**

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala!)

COLECTIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

■ IUNIE 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007